

MILO is een Provençaalse verkorte variant van AEMILIANUS

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Door het tussenvoegsel '-an-' ontstaat een bijvoeglijk naamwoord bij het Latijnse woord 'aemilius'. Naam van een Oud-Romeins adellijke familie; de naam wordt in verband gebracht met:

- 1] het Griekse woord 'haimulos' = 'teer', 'zacht', 'vriendelijk';
- 2] het Latijnse 'aemulus' = wedijverig', 'mededinger'
- 3] het Griekse woord 'haimulia' = 'listigheid', zoals bv. de Latijnse schrijver Plutarchus doet; schijnt toch minder voor de hand te liggen.

*

Millanus, martelaar tezamen met **Celerinus**, Laurentius, Ignatius en Magnus; † **eerste eeuwen christendom**.

Feest 13 april.

Meer dan hun namen en de dag van hun dood omwille van Christus is er over hen niet bekend.

*

Aemilianus (ook **Emiland**, **Emillièrre**, **Millan**, **Similianus**) van **Nantes**, Frankrijk; bisschop & martelaar; † **725**.

Feest 16 & 25 & 27 juni & + 22 augustus.

Emilianus was bisschop van Nantes, toen hem het bericht bereikte, dat geheel Gallië onder voet gelopen dreigde te worden door de Muzelmannen, die vanuit Spanje het land waren binnengevallen en praktisch zonder slag of stoot de ene stad na de andere hadden veroverd, platgebrand en uitgemoord. Emilianus riep zijn gelovigen op voor een heilige strijd, welbeschouwd de eerste kruistocht en trok op naar Sens, dat reeds door de helft van het Saraceense leger werd belegerd. Tezamen met de inwoners van Sens, die streden onder leiding van hun bisschop Ebbo, versloeg hij de gehate vijand. Nu wilde hij ook de andere helft van de indringers verslaan en verdrijven. Daartoe moest hij oprukken naar Autun. Daar versloeg hij met de belegerde bewoners van de stad het vijandelijke leger. Terwijl de soldaten uitrustten van de strijd en genoten van de overwinning, klonk er plotseling het bericht, dat er vanuit de richting van Châlon een derde leger van Muzelmannen naderde. Opnieuw ging de heilige bisschop zijn mannen voor in strijd godsvertrouwen. Het liep uit op een veldslag in de buurt van het plaatsje St-Jean de Luze in Bourgondië. In een rechtstreeks gevecht met de aanvoerder van de muzelmannen, die in de legende Nymfeus wordt genoemd, wist hij zijn tegenstander weliswaar iets toe te brengen, maar raakte hij zelf zo zwaar gewond, dat hij in handen viel van de vijand. Deze liet hem onthoofden.

Zijn mannen kwamen zijn lichaam bergen en vereerden hem als een heilige.

Sinds mensenheugenis ligt hij begraven in het kerkje van St-Jean de Luze.

*

Aemilianus (ook **Aemilian**, **Ämilian**, **Emil**, **Emilianus**, **Émilien**, **Milhan**, **Millán** of **Misanus**) **de la Cogolla** (verlatijnt tot **Cucullatus**; ook **van Vergeye**, soms verlatijnt tot **Vergegium**) osb, Aragon, Spanje; kluizenaar & abt; † **574**.

Feest 12 november.

Hij was van eenvoudige afkomst en moet geboren zijn rond 474 of 484. Aanvankelijk was hij schaapherder in het gebied van de Rioja, Castilië. Volgens de legende viel hij eens in slaap toen hij wat op de citer zat te spelen. Hij droomde dat hij op hogere dingen uit moest zijn in het leven. Onmiddellijk ging hij op zoek en stelde zich onder leiding van een kluizenaar, Felix, die te Bilibin woonde in de buurt van Najara.

Na enige tijd keerde hij naar zijn geboortestreek terug om er het leven van een kluizenaar te leiden. Rond hem ontstond al spoedig een kloostergemeenschap, waarvan hij abt was. Vanwege zijn menslievendheid werd hij door bisschop Didymus van Tarragone tegen zijn zin tot priester gewijd. Deze vertrouwde hem de zielzorg van het plaatsje Vergeye toe (ook genoemd Berceo ten oosten van Burgos). Zijn pastorale zorg bleek zo groot dat zijn collega-priesters er niet aan konden tippen en er jaloers van werden. Ze maakten hem verdacht bij de bisschop, waarop deze zich genoodzaakt zag Aemilianus uit de zielzorg terug te trekken. Dat stelde hem in staat zijn geliefde kluizenaarsleven weer op zich te nemen. Er zijn talrijke verhalen overgeleverd, waarin hij als wonderdoener wordt gepresenteerd: hij genas zieken, dreef duivels uit en deed goed waar hij maar kon.

Kortom de mensen die over hem vertellen, presenteren hem als een soort nieuwe Jezus die in hun midden woonde en hun genade op genade bracht. Hij moet bijna honderd geweest zijn, toen hij stierf.

In 1030 werd een gedeelte van zijn gebeente overgebracht naar het naar hem genoemde en volgens sommigen door hem gestichte klooster San Millán.

Beroemd is zijn romaanse reliekschrijn; deze bevindt zich thans in het Archeologisch Nationaal Museum te Madrid.